

зроблених нами застережень), «першочергово фокусує» адміністративне судочинство на прямій необхідності виконання завдань, закріплених у частині 1 статті 2 Кодексу.

У абзаці 2 пункту 5 Постанови Пленуму Вищого адміністративного суду України «Про практику застосування адміністративними судами положень Кодексу адміністративного судочинства України під час розгляду спорів щодо правовідносин, пов'язаних з виборчим процесом чи процесом референдуму» від 02 квітня 2007 року № 2 (котра втратила чинність) [1] було наголошено на тому, що судам слід мати на увазі, що з вимогою у спорі, пов'язаному з виборчим процесом чи процесом референдуму, в одному провадженні не може розглядатися вимога про відшкодування шкоди, оскільки особливості, встановлені статтями 172–179 КАС України, не поширюються на розгляд такої вимоги. Аналогічно й на даний момент залишилася позиція Вищого адміністративного суду України по відношенню до можливості пред'явлення таких вимог до адміністративних судів у виборчих спорах, що впливає зі змісту абзацу 6 підпункту 5.5 пункту 5 чинної Постанови його Пленуму «Про практику застосування адміністративними судами положень Кодексу адміністративного судочинства України під час розгляду спорів щодо правовідносин, пов'язаних з виборчим процесом» від 01 листопада 2013 року № 15 [2]. Однак, з нашої точки зору, з вказаною позицією погодитися не можна, виходячи з наступного. Із правових приписів частини 2 статті 21 КАС України прямо слідує, що право на пред'явлення позивачем матеріально-правової вимоги про відшкодування шкоди разом з вимогами про вирішення адміністративним судом публічно-правового спору реалізується у випадку будь-якого порушення прав, свобод чи охоронюваних законом інтересів суб'єкта публічно-правового відношення. Вказана процесуальна норма має загальний характер дії та поширюється на всі публічно-правові спори, за винятком тих, щодо котрих чинним адміністративно-процесуальним законодавством встановлено особливий порядок провадження з одночасним законодавчим закріпленням безпосереднього обмеження реалізації права позивача щодо пред'явлення такої матеріально-правової вимоги разом з вимогою про вирішення публічно-правового спору. Статтею 172 КАС України закріплено особливості провадження в адміністративних справах щодо оскарження рішень, дій або бездіяльності виборчих комісій та комісій з референдуму, але зі змісту приписів зазначеної процесуальної норми не вбачається такого обмеження. Виходячи з викладеного, на нашу думку, на даний момент можливість пред'явлення суб'єктами виборчого процесу і процесу референдуму до